

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 1 medlem til ligningsrådet (i stedet for Jørgen Jørgensen (Ullerup)).

(Jfr. tidenden sp. 39).

Valgt blev: Medlem af folketinget *Asger Jensen*.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 1 medlem til landsnævnet vedrørende omnibus- og fragtmandskørsel (i stedet for Jørgen Jørgensen (Ullerup)).

(Jfr. tidenden sp. 39).

Valgt blev: Direktør *Erik Thorn*, Ålborg.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forhandling om statsministerens redegørelse ved folketingsårets åbning.

(Redegørelsen findes i tidenden sp. 1).

K. B. Andersen: Ved det folketingsvalg, der dannede optakten til den nuværende folketingsperiode, altså i efteråret 1960, gik socialdemokratiet til valg med løftet om at søge at gøre de gode tider bedre og om ikke at sætte trygheden og fremskridtet over styr. I dag, tre år efter, kan vi sige med den sandhed, som de foreliggende kendsgerninger viser, at de gode tider blev bedre, at det lykkedes at bevare trygheden, og at fremskridtet blev fortsat. Kun den, der har mod og vilje til at benægte fakta, kan komme til et andet resultat.

Ikke alene er det lykkedes at holde den gode beskæftigelse; ledigheden er kommet yderligere et stykke nedad og har her i efterårsmånederne bevæget sig omkring 1,3 pct. Det er ledighedstal af en størrelse, vi har været aldeles ukendte med her i landet indtil de allersidste år. Der har i tre års perioden været tale om stigning i investeringer og produktion, om en meget stærk stigning i industrieksporten og om stigning i forbruget. Valutabeholdningen er den største nogen sinde, hvilket også skyldes låntagning i udlandet til produktive formål, priserne viser stabilitet, ja, julipristallet var endog nedadgående, og vi har fået en

diskontonedesættelse. Det er altså stadig sådan, at praktisk taget alle hænder er i arbejde landet over. Det er vel i sig selv det største sociale og menneskelige fremskridt, der er sket i årene efter krigen. Det bidrager ganske automatisk til at løse en lang række problemer af social og økonomisk karakter.

Hvorfor er det så gået sådan?

Det skyldes ikke alene den hjemlige politiske indsats, men det skyldes lige så lidt alene de gode konjunkturer, der er kommet til os udefra. Regeringen og regeringspartierne har ikke alene ladet deres økonomiske politik tage æren for de gode tider, sådan som det ofte er blevet påstået. Men vi kan på den anden side ikke tjene oppositionen i at fraskrive den økonomiske politik, den ganske bevidste beskæftigelsespolitik, der har været ført i disse år, sin del af æren for, at det er lykkedes at bevare, ja, endog forbedre de gode tider fra 1960 til i dag.

Spørgsmålet er så: hvordan kommer vi videre frem?

Vi kan selvfølgelig ikke slå os til ro med, at de gode tider notorisk er blevet bedre. Vi må gøre, hvad der overhovedet står i menneskelig magt for at fastholde trygheds- og fremskridtslinjen også videre frem. Hvordan det bedst kan ske, synes der at være enighed om i alle ansvarlige kredse. Midlet er ikke at lempe finanspolitikken, selv om det selvfølgelig vil være populært at starte et felttog mod den bundne opsparring. Det betyder selvfølgelig ikke, at den økonomiske politik ligger fast ganske uden hensyn til, hvad der sker. Netop ikke. Opgaven må være til enhver tid at afpasse den økonomiske politik på en sådan måde, at stabiliteten og beskæftigelsen kan bevares.

I den redegørelse, som de tre vise mænd tilsendte regeringen i september, peger de på en yderligere rentenedsættelse som den lempelse, der naturligst kommer i betragtning, når og hvis en lempelse bliver påkrævet. Den samme opfattelse har Arbejdsgiverforeningens formand, direktør Heineke, givet udtryk for ved en pressekonference for nylig, hvor han vendte sig mod finanspolitiske lempelser, og også Industrirådet har vendt sig mod lempelser af finanspolitikken og peget på en rentelettelse som vejen, hvis en lettelse skal ske. Meget kraftigt er det samme synspunkt endelig kommet